

Dobrý den, zdravejte,

společně s dobrovolnicí Helenkou Vás zdravíme z Bulharska. Přejeme Vám vše dobré a děkujeme za modlitby, kterými nás provázíte.

Jsme tu už několik týdnů. Na naše první dojmy ze započaté dobrovolné služby si vzpomínáme dobře – komunita nás přijala otcovsky, byly jsme nesené na modlitbách našich blízkých, rozkoukávaly se, neuměly se dorozumět, ale cítily jsme se dobře, „správně a na správném místě.“ Děkujeme všem, kteří nám tu změnu pomohli překlenout.

Naše práce je pestrá. Ke všem kroužkům, doučování, studování bulharštiny, prožívání Denní modlitby církve, půlhodinovému převádění dětí z machaly do kaple v centru města, uklidňování dětí během mší, pořádání animátorského kurzu, katechezím v romské vesničce Kalitinovo, výuce v dětském domově a pořádání her nám po prvních týdnech přibyla starost o kuchyň (mladá maminka Anna, která salesiánům vařivala, před pár týdny porodila malou Viaru) a pomoc s přípravou velkých oslav k 20letému výročí působení salesiánů v Bulharsku.

Je tu mnoho věcí stálých a nepočítaně věcí, které se neustále mění a které mohou určité povahy zvláště ze začátku dohánět k pokusům najít v tom všem nepojmenovaný řád. Párkrát jsem si říkala, proč je to tady, proč jsem tady. A jsou chvíle, kdy si to musím opakovat, abych se snažila nasměrovat to, co dělám: Saleziáni tu jsou, protože si to přál Jan Pavel II., přál si saleziány, což pro mě znamená, že si přál kněze, otce, přátelé a pomocníky pro chudé děti a mladé lidi. A to jsou ve Staré Zagoře zvláště Romové a Turci z machaly Lozenec. Já jsem tu proto, že mi bylo dáno přání pomáhat na misiích.

Před střediskem. V mezičase se učíme mazurku.

Helenka a její tanečnice Esver a Jordánka.

Vždycky když se vypráví o nějaké pomoci v postižené oblasti, zní mi to tak velkolepě. Jako když se zastavil čas, aby se všichni mohli podívat na ten velký dobrý skutek. Nic takového se tu neděje. Je tu spíše spousta malých střípků. Vybavují se mi teď dva:

První. V jednu chvíli stojí otec v krásném kněžském rouchu (končí mše svatá) a přebírá od českého velvyslance řád Jana Masaryka jako ocenění 20leté práce salesiánů v Bulharsku, v druhé chvíli (po 10 minutách) uklidňuje ve špinavém sklepě u omlácených fotbalů divoké, povykující děti a rozdává jim k obědu přichystané dunery.

Druhý se odehrál tuto sobotu. Odcházely jsme s Helenkou z fary do machaly a přidaly se k nám dvě malé děti – Kaťa a Zoran. V půli cesty Kaťa začala bez přestání mluvit o tom,

že má hlad. Celý den nic nejedla, ráno odešla do parku na houpačky. Neměly jsme u sebe nic, ani jídlo, ani peníze. Kaťu čekaly ještě další hodiny (doba, než bychom se dostali na faru) bez jídla. V machale nás ale dohnala Sybeldžan, bílá asi 8letá Romka, co chodí do střediska. S pytlíkem barevného cukru. Jak vítr něco řešila, prala se, vyprávěla a do toho všeho nechala Kaťu celý pytlík sníst.

A tak se tu tak mezi kopanci, vykáním, popotahováním a nadáváním dějí střípky dobrých věcí. Čas se nezastavuje, vše je *hajde*. Ale když mi ty střípky blesknou před očima, jsem obzvlášť ráda, že jsem tady.

Nevím, jestli toto je Bulharsko, nevím, jestli to je dobrovolnictví v Bulharsku, ale tak to po prvních týdnech vidím já.

Vsičko chubavo!

Lenka

V Kalitinovu, vesničke poblíž Staré Zagory. Děti si po katechezi mohou vybarvovat pracovní listy nebo vyrábět náramky z gumiček. Hádejte, co si vybírají raději :-).